

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΣΚΥΛΙΑ

Ἡ δράσις τῶν σκυλιῶν σὲν πόλεμο. — Τί ὄνομα εἶναι ἡ ἰσότης. — Λεγόμενοι περὶ τῶν μαγνητικῶν σκυλιῶν. — Αἱ ἄνθρωποι τῶν. — Τὰ σκυλιὰ τῆς Ρώμης καὶ οἱ χῆνες. — Τὸ σκυλεσσύβρισμα. — Ἡρωϊκοὶ σκύλοι. — Σκύλοι πρὸ πέρνου σὺνταξι. — Σκύλοι... ἰστικοί! — Τὰ σκυλιὰ τοῦ Κολέμβου. — Σκυλιὰ... νοσοκόμεοι!... κλπ. κλπ.

Στὴν ἡμερομηνία διέταξε εἶνε ὁ ἴμερα τὸ ζήτημα τῶν «στρατιωτικῶν σκυλιῶν» σὴν Ἐγγλῶν. Ἐπιστολοποιήθη μάλιστα ἵτι ἡ ἔπισημοὶς πρὸς προσφῆρον αὐτὰ εἶνε τέτοιος, ὥστε ὄργανωνονται καὶ ἰδιαιτέρα σώματα ἀπὸ σκύλους ὑπὸ τῶν διαταγῶν... ἀξιωματικῶν!

Φαντασθῆτε, ὀπλοδότη, ἕνα σὺνταγματάρχη, Διοικητὴν τοῦ... σκυλίσου τάγματος!

Καὶ ἀπὸ τὴν ἰστορία ὅμως εἶνε γνωστὸ, πῶς πάντοτε ὁ σκύλος ἦν φίλος πιστὸς καὶ συμπολεμιστὴς τοῦ ἀνθρώπου. Κεῖ ὅτι ὅλοι οἱ στρατοί, ὄλων τῶν ἐποχῶν, μετεχειρίζοντο σκυλιὰ ὡς φύλακας ἢ ἐπίκουρους πολεμιστὰς ἢ ὡς ὄργανα ἀναγωγῶσεως.

Οἱ Ρωμαῖοι σὺντηροῦσαν μέσα στὰ φρούρια «εὐγενεῖς κύνας», γιὰ νὰ δοφραίνωνται καὶ νὰ φανερώωνν τὸν ἐχθρό.

Μόνον σὲ μιὰ τραγικὴ περίστασι καὶ ἕνα μεγάλο κίνδυνο τῆς Ρώμης, τὰ σκυλιὰ ἐκοιμήθησαν καὶ ἡ χῆνες ἔσωσαν τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν ἐφοδο τῶν Γαλατῶν, ἀρχίζοντας, ὡς γνωστὸ, νὰ ξεφώνηζον.

Ἀπὸ τότε τὰ «πολεμικὰ σκυλιὰ» τῶν Ρωμαίων ἐπέστησαν στρατιωτικὴν κατὰ εἶδος καὶ ἐτέθησαν σὲ... διαθεσιμότητα!...

Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καθὲν χρόνον, διὰ τὸν οἱ Ρωμαῖοι γιόρταζαν τὴν ἐπέτειον τῆς σωτηρίας αὐτῆς τῆς Ρώμης ἀπὸ τοὺς Γαλάτες, τὸ πανηγύρι δὲν ἦταν τέλειον, ἂν δὲν σούβριζαν πρὸς ἐκδίκου μερικὰ ζωντανὰ σκυλιὰ πάνω σὲ ζύλινες σούβρες, πρὸς ἵσαν ἐπὶ τοῦτο στυπνέμεν, ὅχι μακρὰ ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Νεότητος! Τῆς χῆνες ἀντιθέτως τῆς περιποιούντοσαν πολὺ. Καὶ ὅπως διηγείται ὁ Μονταίγγιος οἱ «κίνοσορες», μετὰ μὲν ἐπιμέλεια φρόνιζαν γιὰ τὴν τροφή τῶν...

Οἱ Κίμβροι καὶ οἱ Τεῦτονες ἐμιστονεύοντοσαν σὲ μολοσοῦς τὴν φιλαί τῶν πολεμικῶν τῶν ἀμαζῶν, πρὸς ἵσαν εἶδος κινητῶν Ἀχοροπλεων.

Μετὰ τὴν μάχη τοῦ Αἰξ, αἱ κινητῶν λεγεῶνες τοῦ Μαρίου, ἀφοῦ ἀκόρπισαν τὸν ἐχθρὸν στρατὸ, μετὰ δυσκολία μεγάλῃ ἐκυρίευσαν καὶ τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, πρὸς τὸ ἵτι φροσίζαν τὰ φοβερά αὐτὰ σκυλιὰ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους λαοὺς, σὺντηροῦσαν σὲν ἕνα εἶδος «ἐπικυρῶν μαχητῶν» φάλαγες καὶ λεγεῶνες σκύλων.

Τέτοιοι λαοὶ ἵσαν οἱ Πέρσοι, οἱ Ἴωνες τῆς Κολοφῶνος, οἱ Ἰνδιάνοι, οἱ Μάγνητες (Ἀνατολικὴ Θεσσαλία), οἱ Κίμβροι, οἱ Κέλται, οἱ Βέρβεροι καὶ οἱ κίτικοι τῆς Τριπολιτίας.

Οἱ Κύρες, ὁ Μασινιππᾶς καὶ ὁ Βεργιγιετόριξ εἶχαν γιὰ σωματοφύλακας κοπάδια ὀλοκλήρα πιστῶν καὶ ἀγρίων μαγνητικῶν ἵσαν...

Πολλοὶ θωροκίζαν τὴν μαγνητικὴν ἵσαν αὐτοῦ, γιὰ νὰ προστατεύονται ἀπὸ τὴν χυλιματα τῶν ἵχθῶν.

Ἐνα ἀρχαῖο ὄρειο κλίμα ἀπὸ τὸν ἵσαν, πρὸς βρέθηκε πρὸς καὶ ὅσο, παριστάνει ἕνα τεθωρακισμένον... σκύλον!

Οἱ Γαλάτες παρέτασαν στρατὸ ἀπὸ σκυλιὰ, πρὸς εἶχαν ὅχι μόνον θώρακα ἀλλὰ καὶ περιχίμα γευμάτα σιδερένια ἀγκάθια, κοπάδια καὶ ἀιχμηρὰ καρφία.

Ὅπως ἡ ἀρχαῖος καὶ ὁ μεσίων εἶχε «κύνας στρατιωτικοῦ» καὶ πρὸς παντὸς θωρακισμένους καὶ ἐξασκισμένους μολοσοῦς, πρὸς τῆς ἐξορῶνταν κατὰ τοῦ ἵσαν ἵσαν.

Οἱ ἐξορῶνται αὐτῶν μαχητῶν ἵσαν νερμένοι μετὰ ἀλυσσοειδῶν φόρεμα καὶ σιδερένιο θώρακα ἐπάνω σὲν ὅποιο ἵσαν προσπλωμένα μετὰ λειπὰ δρεπανοειτῆ καὶ ἕνα δοχεῖο μετὰ φωτιά. Ἡ δαγκωσις, ἡ κοψις καὶ τὰ καύματα, κατέβαλλαν τὰ ὄλογα τῶν ἐχθρῶν.

Πρὸς ὄνομαστές ἀπὸ ὄλες, ἵσαν αἱ ἀγέλαι τῶν σκυλιῶν, τῶν ἵσαν τῆς Ρόδου.

Κατὰ τὸ διδόνμα τῶν πολέμων τῶν σὴν Ἀμερικῆ οἱ ἵσαν, εἶχαν ὀλοκλήρα στρατιῶν ἀπὸ σκύλους πολεμικοῦς.

Ὁ Μονταίγγιος λέγει, ὅτι τῆς λεγεῶνες αὐτῆς τῶν σκυλιῶν τῆς εἶχαν μὲν ἐλιγμοῦς καὶ ὀλοκλήρα στρατιωτικὰ γυνάδια. Καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ ἐδειξαν τέτοια ἐπιθετικὴ καὶ ἐθνοκρισία, τέτοια πειθαρχία σὴν ἐξορῶνται καὶ σὴν ὀλοκλήρα, κατὰ τῆς περιστάσεις, διορατικότητα σὲν νὰ διακρίνουν τοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς ἐχθροῦς, ὅσοον ἵσαν καὶ ταχύτητα, πρὸς δὲν τὴν εἶχαν οἱ στρατιῶτες.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, κατέθρωσε νὰ διασκορπίσει ἀπει...

ροῦς ἀγρίους ἵσαν, μετὰ μόνον ἕκατον πενήντα πεζοῦς, τριῶντα ἵσαν καὶ ἐξήντα σκύλους.

Ἀργότερα δὲ τὸ σὺνταγμα τῶν σκύλων, τοῦ Βάσκου Νουτέξ, ἐπὶνε παραπάνω ἀπὸ ὄλο χιλιάδες ἀπὸ τοὺς διτοῦς αὐτοῦ ἐρθηροδέρομοι, πρὸς τοὺς κληνοῦσαν σὲν νὰ ἵσαν λαγοί!

Εἶνε βεβαιωμένον ὅλο ὅτι οἱ μολοσοὶ (μαγνητικὰ), τῶν ἵσαν σὺντελέσαν κατὰ τὸ ἵσαν σὴν κατὰ κτῆσι τοῦ Μεξικῶ καὶ τῆς Περούβιας.

Τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὰς διεφύλαξαν τὸ ὄνομα τοῦ περιγῆμον σκύλου «Βερεσίλλου», τοῦ ὅποιοι τὰ κατορθώματα ἵσαν τέτοια, ὥστε οἱ ἵσαν τοῦ ἐδίδαν διπλόν... μισθὸν καὶ διπλὴν μερίδα φαγιοῦ. Γιατὶ καὶ τοὺς σκύλους τροφοδοτοῦσαν σὲν τοὺς στρατιῶτες.

Στὴν μάχη τῆς Καζαμάλας, ὅλο ἵσαν ἡ δροῖς τῶν σκύλων τοῦ Πιζάρρου, ὥστε ἡ ἵσαν Ἀλλῆ τοὺς ἐξορῶνται καὶ... σὺνταξι!

Οἱ Περούβιοι εἶχαν καὶ αὐτοὶ τοὺς μολοσοῦς τῶν. Καὶ πολλὰς φορὰς ἐλάμβανε χῶρον ἀγρία σκυλομάχη, μετὰ τῶν ὄλο στρατῶν.

Ὅπως οἱ ἵσαν καὶ οἱ Ἐλβετοὶ τοῦ 16. αἰῶνος, εἶχαν πολεμικὴν σκυλιῶν ἀγέλας.

Ἡ μάχη τῆς Γρανόνας ἀρχισε μετὰ σὺμπλοκὰς Βαλδιῶν καὶ Βουργουνδιῶν σκύλων.

Στὴ μάχη τῆς Μαρότης ὁ Κάρολος ὁ Τολμηρὸς ἔχασε ὀλοκλήρα λεγεῶνα σκύλων, καταστραφεῖσαν ἀπὸ μολοσοῦς τῶν Ἀλλεων, πρὸς φέραν σὲν πεδίο τῆς μάχης οἱ Ὀμόσπονδοι.

Κατὰ τοὺς μακροχρονίους ἀγῶνας τοῦ 17. αἰῶνος οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Βόνιοι ἐρθηθοῦντο ἀπὸ ἀγέλας πολεμικῶν σκυλιῶν, πρὸς πειθαρχικῶν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτας.

Ἡ ἵσαν τῆς Ἀγγλίας εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα.

Ὁ Ἐρρίκος 8. στέλνοντας, μιὰ ἵσαν στρατεύματα σὲν Κάρολον τὸν Πέμπτον, τοῦ σὺνταπέτελε καὶ τετρακόσους μολοσοῦς Φιλανδικῆς καταγωγῆς.

Στὴ μάχη τῆς Ἀλμας, σὴν Κριμαία, οἱ Σκῶτοι εἶχαν μολοσοῦς, πρὸς πηδοῦσαν σὲν λαίμω καὶ ἐπὶνε τὸν Ρώσοι.

Ἐνα χροικωμένον σκυλάκι, παρακολουθοῦσε τοὺς τοσφοροῦς τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, σὲ ὄλες τῆς μάχης, πρὸς ἐπὶνε κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Σεβαστουπόλεως, ὅταν ἐπὶνε ἡ ἐπιθετῶν, παρήλασε, περῆφανος καὶ ὁ Μπόμπ αὐτοῦ, ἐμπερὸς σὲν Βασιλίσσα Βικτωρία!

Λίγο ἀργότερα τῆλο, γιορταζοῦντο σὲν Λονδίνον, ἡ δόξα ἐνὸς θηριοκτόνου, τὸν ὅποιοι ὁ κύριος τῶν ἵσαν ἐξορῶνται κατὰ τῶν Ἀσχαντῆς καὶ ὁ ὅποιοι τόσο ἵσαν πολεμικὸς πρὸς μιὰ μέρα ἔσσυρε μετὰ τὸ δόντια τῶν ἵσαν ἀιχμάλωτο σὲν ἀγγλικὸν στρατόπεδο, σὲν πόδια τοῦ σὲν Γκάρνερ—Βολσελεῦ.

Τὸ ζῶον αὐτὸ πολλὰκις πάλαιψε μετὰ ἀγέλας ἀγρίων μολοσοῦν τῶν Ἀσχαντῆς.

Οἱ μολοσοὶ αὐτοὶ εἶνε πρῶτοι μετὰ φροσῶν ἀγρίων ὄνων. Τὴν νύχτα βγάζουν φροσῶν ἀγρίων, πρὸς μοιάζουν μετὰ σὲν λαχτὰ λύκων. Ὅταν δαμασοῦν ὄνω, μιὰ φορὰ παῦσαν νὰ σὲν ἐλάτουν.

Κατὰ τῶν ἐμπερὸν πόλεμον τῶν Ἀμερικανικῶν πολιτικῶν, ὁ στρατηγὸς Τάιλορ, ἐτελλε σὲν, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ σὲν αἰμοβόρων σκύλων.

Οἱ Γαλλικοὶ στρατῶτες εἶχαν ἐπίσης τὰ ἐνδοξα σκυλιὰ τῶν. Δὲν ληνονοῦν ὄνω ἐκεῖ τὸν «Μουσταῖα» τὸν ἵσαν τῆς μάχης τοῦ Φοντενουά. Τὸν «Μουσταῖα» πρὸς ἔκαμε θάματα σὲν μάχης τοῦ Μαρέγκου, τοῦ Ἀουστρελιξ, τοῦ Πάτ—Μπλάς καὶ πρὸς ἔσσυρε σὲν Πορτογαλία τὴν σὲν τῆς 116. σὲν τῆς γρομμῆς, τοῦ Μολφίνου, πρὸς συμμετέχε ἀπὸ τὴν ἀρχῆ, ὡς τὸ τέλος σὲν ἐξορῶνται τοῦ 1812.

Τὸν «Μαγέιντο» τῶν Ζουβάων πρὸς ἔκαμε χροῖν νοσοκόμεον. Τὸν «Μεδαῖα» καὶ τὸν «Γαλιμαφρέ» τεραστοῦς μολοσοῦς, πρὸς ἔρπαζαν καὶ κανέαν ἀρῆση καὶ τὸν ἐξορῶνται.

Στὴν ἵσαν προπαδοῦν νὰ χροικωποῖσαν τοὺς σκύλους αὐτοῦς ὡς ὄργανα ἀναγνωρίσεως καὶ ἀνασκοπίσεως. Τὸς διδοῦσαν νὰ γνωρίζουν τὸν φίλο ἀπὸ τὸν ἐχθρό, νὰ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΗENRI LAVEDAN

ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ...

"Υστερα απ' τ'ο δειπνο περάσαμε στο οσλόνι. Κάποιος είχε πει: «Βλέπε κανείς πολύ παράδοξα πράγματα στη ζωή αυτή...»

— Πολύ παράδοξα... έχετε δίκιο, ειπεν εξαφνα ο Μαρκήσιος ντε Σιλβέστρα, και λέγοντας τις φράσεις του με προνοητή άρχισε να μ'ας διηγείται :

— Πάνε δέκα ή δώδεκα χρόνια. Γύριζα μι'α νύχτα από ένα χορό που'χε δώσει ο ντε Βίμπρα. Φορούσα φορεσιά παραγκιοζι-σικη, κόκκινη, διαβολική, σαν φωτιά. 'Επειδή είχα χορέψει βάλς πολλή ώρα και πόνησε τ'ο κεφάλι μου— ήμουν τότε τριάντα χρονών— έστειλα τ' άμ'άξ μου στ'ο σπίτι και άποφάσισα να πάω πεζός. Τίποτα δεν εινε πειθ εύχάριστο και ήγιεινό, παρ'άσ'ν γυρίζει κανείς την ώρα που άρχίζει να γλυκοχοράζη. 'Η από-λαυσι εινε έξαιρετική. 'Η δροσιά σου φέρνει άνατριχίλες καθώς αισθάνεσαι το άεράκι να σε δέγγη, να σε κε'τά, να σε μεθά, να σου τραβή τ'ο αίμα απ' την καρδιά στ'ά μάγουλα. Λοιπόν έ-φυγα τυλιγμένος μέσα στ'η γούνα μου, παραγκιοζιτσιτικα ντυ-μένος με δύο φετιχες καρπούρες, μι'α μπρόξι και μι'α πλώ !

'Ανεβαίνα την πλατεία προς τ'ά 'Ηλλούσια Πεδία και κανέ-νας θέρους δεν άκούγοντε, εκτός απ' τ'ον κύριο τών παπου-τσιών μου πάνω στ'ο πεζοδρόμιο. 'Εξαφνα, άριστέρα μου, σε μι'α γωνία, παρατήρησα μι'α γυναίκα που καθότανε σ' ένα μπάρκο. 'Αμα με ειδε σηκώθηκε και ήρθε ίσγια πάνω μου.

Νόμισα πως, χωρίς άλλο, θάτανε καμμιά νέα κορσομένη, που την τραπούσε ή παρ'άξενη παραγκιοζιτσιτικη φορεσιά μου και άρχισα να περπατώ π'ω βισαυικά, μι'ά έκείνη μου γυναίκα με μι'α φωνή παλλομένη και δυνατή :

— Παργτόν, κύριε ! μορδείτε να μου δείξετε κανένα άου-νομικό τμήμα ;

Σταμάτησα άμέσως έκπληκτος.

— Άουνομικό τμήμα ; μήπως ζητ'άτε κανένα άουνομό ;

— Άκριβός, κύριε... :

— Και τι τ'όν θέλετε ;

— Αυτό εινε δική μου δουλειά... :

Μά τέτοια ώρα δεν θά είναι στ'ο τμήμα άουνομός. Δεν θά πάνε θέβαια να τ'όν ζητήσουν μόνο για σ'ας. 'Εκτός αν πρόκει-ται για φωτιά ή κακοδύγηνά... :

— Θέλω να τ'ον μιλήσω... άδνησάτε με, παρακαλώ, στ'ο τμήμα ή δώσατε τ'ον την διεύθυνση τ'ον αν την ζέρετε.

— Κύρια, τής ειπα, αν μου τ'ο επιτρέψετε, εύχαρίστως μορδεύ να σ'ας άδηγώσω.

— Εύχαρίστως, άπεκρίθη, μόνον να με λέτε δεσποινίδα... Τότε κύτταξα τ'ο πρόσωπο της προσεχτικά. 'Ήταν μι'α νέα μόλις δέκα έπτά χρονών, πολύ άμορφη, μελαχροινή, χλωμή, με φυσιογνωμία έκφραστική, 'Εβραϊκή. 'Ήταν μαυροφορεμένη, χω-ρίς καπέλλο, μ' ένα σάλι στ'ο κεφάλι της.

Περπατούσε κοντά μου χωρίς να μιλά, ούτε να με κοιτάζη και χωρίς να προσέξη στ'ην παραγκιοζιτσιτικη φορεσιά μου. 'Υστε-ρα από δέκα λεπτά φτάσαμε στ'ο τμήμα. Μπήκαμε μέσα και εί-δαμε τρεις άουνοφλάκας που ροχαλίζανε στυματωάδα. 'Ενας ένωμοτάρχης έγραφε σ' ένα τραπέζι στ'ο φως μι'ας λάμπας.

— Παργτόν, φίλε μου, τ'ο ειπα, μι'α κυρία αυτή που συνοδεύω έπιθυμεί να δ'η τ'ον κύριο άουνομό για να τ'ο κάνει μι'α σπου-φερόν ή βοήθεια στ'ους τραυματίας, όπως τ'α σκυλιά τ'ου 'Αγίου Βερνάρδου, να μεταφέρουν διαταγές και έγγραφα από τ'ο ένα μέρος στ'ο άλλο, όπως τ'α γυνάδες των και οι λαθρέμποροι.

Γεννάται όμως τ'ο ερώτημα :

Σ'έ πόση άπόσταση θάταναι να δράσουν έτσι αυτά τ'α ζώα ;

Κατά την πολιορκίαν των Παρισίων ο Ουρέλ έφυγε με άε-ρόστατο από την πολιορκημένη πόλι με ντε γερ'ά και έξυπνα σκυλιά, που ειχαν δερμάτινα περιλαίμια, για να έπιπο. ρέφουν φέ-ροντα έγγραφα στ'ην πόλι.

Τ'α σκυλιά έστάλησαν, αλλά δεν τ'α ξαναείδαν να γυρίσουν. Οι ειδικοί όμως λένε τ'ο εξής :

— Εινε αλήθεια, ότι πολλά σκυλιά κατώρθωσαν να περά-σουν μεγάλες άποστάσεις και να ξαναγυρίσουν σ'ά σπίτια τους. 'Αλλά αυτό ειχαί φύγε πεζή από τ'ο σπίτι τους και έτσι γνώνη-σαν τ'ο δρόμο για να ξαναεπιστρέψουν. 'Αλλά δι'αν φεύγουν με άερόστατο δεν ζέρουν ποι'ο δρόμο να πάρουν για να ξαναγυ-ρίσουν.

'Εξ άλλου όμως φέρουν και τ'ο εξής παράδειγμα :

'Ενας στρατιώτης ; με τ'ο σκυλί του, πήγε με βαπόρι από τη Φιλλιππίσι στ'ο 'Αλγέριο. 'Όταν ξαναγύρισε από τ'ο 'Αλγέριο στ'η Φιλλιππίσι, κατά την έπιβίβαση, έχασε τ'ο σκυλί του.

Τι έκαμε τότε αυτό τ'ο ζώο ;

Πήγε πεζό από τ'ο 'Αλγέριο στ'η Φιλλιππίσι και βρήκε τ'ον κύριο του ! Και όμως ήταν πολύ μεγάλη η άπόστασις.

Είξερε τ'ον δρόμο ; 'Οχι !... Τότε πως τ'ον βρήκε ;

'Ισοδύνα άλτοιο μυστήριο... :

δαία άνακοίνωσι.

'Ο ένωμοτάρχης άμα ειδε την φορεσιά μου με τις δυ'ο καρπού-ρες και τ'ο καπέλλο μου με τις δαντέλες, τάχασε. Νομίζοντας πως πρόκειται για κανένι άουτιμό, σ'σβαρέυηκε.

Μά άμέσως ή πόρτα άνοιξε και μι'άκε ο άουνομός με μερι-κόδς άκολούθους του, γυρίζοντας από ένα αϊφινιδιασμό που'κανε σ' ένα χαρτοπαιχτικό κέντρο.

'Εδ'ήλωσα τ'ο όνομά μου, τ'ο διηγήθηκα την ύπόθεσι με δυ'ο λέξεις και περάσαμε κ' οι τρεις στ'ο γραφείο του. 'Εκάθισε, έ-βαλε τ'α μαγογιόλια του και στυερόμένος στ'η νέα τής ειπε :

— Σ'ας άκούω, λέγετε... :

— Κύριε, ειπεν έκείνη, έχρωμαι να παραδοθώ. Χι'ες τ'ο πρ'ω' σκότωσα τ'η μάγνα μου !...

'Εγώ άναπήδησα έντρομος στ'ην κορέκλα μου. 'Ο άουνομός άτάχωνος και συνειθισμένος σ' αυτά περιερίστηκε να την ρω-τήση :

— 'Εσκοτώσατε την μητέρα σας ; 'Εξηγήσατε μου ποι'α ήσαν τ'α αίτια αούτου τ'ου εγκλήματος ;

'Εκεινη σηκώθηκε και άπάντησε :

— Κύριε ειμαι μοναχοκόρη 'Εθραΐα, δέκα έπτά χρονών. Με λέτε Ραχήλ 'Όμοταίν. 'Ο πατέρας μου πέθανε, εινε δέκα χρό-νια τώρα. 'Ήταν μεσίτης στ'α διαμαντικά. 'Από τότε ζούσα μο-νάχη με τ'η μητέρα μου. Δεν δεχόμεθα ποτέ κανένα. Πέροι ει'α μι'α μέρα στ'ο σπίτι ένα κύριο ήλικιωμένο, που ή μητέρα μου τ'όν δέχτηκε με μεγάλ'ο σεβας και περιποίηση. Μοϋ ειπε πως ήταν ένας πλούσιος τραπεζίτης που φροντίζει για τις ύποθέσεις μας. Πρέπει να τ'όν αγαπής, μου πρόσθεσε, γιατί εινε π'ολύ καλός για μάς... :

Δεν μοϋ άρεσε καθόλου, ο κύριος αυτός, μι'ά άναγκάσθηκα να τ'οϋ φερθώ καλά. Δεν περνούσε βδομάδα χωρίς να μ'ας έπι-σκεψθη δυ'ο και τρεις φρέζες. Περνούσε ώρες κουβεντιζοντας πολύ σ'γα με τ'η μητέρα μου και κοιτάζοντας με προσεχτικά. Φαινόταν πως μιλούσανε για μένα, και συχνά φιλονεικούσαν σ'άν άνθρωποι που δεν ήσαν σύμφωνοι. Τ'ο βράδυ τρώγαμε πολ-λές φρούες, μαζί και σ'αν έφευγε με φιλοῦσε στ'α μαλλιά μου.

Προχτές ή μητέρα μου μοϋ ειπε.

— Ξέρεις, ο φίλος μας 'Αβραάμ—έτσι τ'ον έλεγε σ'άν ήμαστε οι δυ'ο μας—μ'ας προσκάλεσε τ'ο βράδυ στ'ο σπίτι του. Δεν γνω-ρίζεις τι παλάτι που έχει... :

Στις έννια ή ώρα φύγαμε με τ' άμ'άξι και φτάσαμε σπίτι του. Μπήκαμε μέσα, περάσαμε δυ'ο σαλόνια, ύστερα ή μητέρα μου πέρασε σ'ε μι'α πλαγιή κάμαρα και με παρεκάλεσε να την περι-μηνώσω.

'Εμεινα μ'ονάχη δέκα λεπτά, ένα τέταρτο, μοϋ ώρα, χωρίς να και αλαβαίνω τίποτα. Τέλος άπελιπίστηκα. Σηκώθηκα να φύγω. 'Εξαφνε όμως τ'ο άειριόφως σβήστηκε και στ'α σκοτεινά δυ'ο μπράτσα μ' άπαζαν !

— Καταλαβαίνω, ειπεν ο άουνομός, πως θά τελειώσε ή ι-στορία αυτή... :

'Εκεινη εξακολούθησε χωρίς γ' άπαντήση στ'η διακοπή που τής έκαμε :

— Δεν ήξερα τίποτα, κύριε. Μά σε μι'α στιγμή κατά-λαβα πως ή μητέρα μου με ειχε πουλήσει, με ειχε παραδώσει στ'ον 'Αβραάμ, σ' αυτόν τ'ον πλούσιο τραπεζίτη που φροντίζει σ'άνεν για τις ύποθέσεις μας και ποι'ι μ' ειχε παρακαλέσει να τ'όν αγαπώ για τ'ο ενδιαφέρον του και την καλωσόνη του. Ούτε ή φωνές μου όμως, ούτε τ'α δάκρυά μου τ'ον συγκινοῦσαν. Με παρέσυρε στ'όν δλεθρο. Αυτή ή νύχτα μοϋ φαίνεται πειθ τόσο μακρ'ά, που με κόπο θυμάμαι τώρα τ'α μου συνέβηκε ! Στις ο' χι'α ώρες τ'ο πρ'ω' βήμα έξω απ' τ'ο παλάτι τ'ου 'Αβραάμ, πήρα ένα άμ'άξι, πήγα στ'ο σπίτι μου και μ'ήκα σ'η κάμαρα τής μητέ-ρας μου. Στις τοέςες μου βρήκα δυ'ο βραχιόλια ! 'Η μητέρα μου ήταν άκόμα πλαγιασμένη. 'Αμα με ειδε μοϋ ειπε :

— Λοιπόν ;

Σίμωσα τότε στ'ο κρεβάτι της και στυράλαξ :

— Με πούλασε για να πάρες λεφτά !...

Την άραξα απ' τ'ο λαιμό και την έσηφινγα... με κλειστά μά-τια, μ' όλη μου την δύναμη. 'Αξαφνα μαλάκωσε ! 'Ανοιξη τ'ο δάχτυλό μου.. ήταν φορβήθηκα, έφυγα απ' τ'ο σπίτι κι' όλη τ'η μέρα γύριζα χι'ες σ'ους δρόμους, ζητώντας να παραδοθώ μι'α δέν ήξερα που. 'Απάντησα τ'ον κύριο προ μι'ας ώρας και τώρα ειμαι σ'την διάθεση τής Δικαιοσύνης !...

Τ' άκουσα όλα αυτά με φρέξη. Κι' έφυγα απ' την άουνομία, και πήγα στ'ο σπίτι μου πως ήμουν ντυμένος, και πολλές νύχ-τες, δεν έκλεισα μάτι, βλέποντας την Ραχήλ να πνίγη την μάγνα της, μι'α γρηά με γκρίζα μαλλιά !...

'Η ύπόθεσις της πήγε σ'ους ένόρκους ύστερα από μερικούς μ'νες. 'Η 'Εβραϊσπούλα άθώ-θηκε και μι'α την π'ισι μου, ειπεν ο Μαρκήσιος Σιλβέστρα, ή έ-νορσοι κανανε καλά, γιατί ήταν πολύ άμορφη !...

Χ. Χ. (Συνταγματάρχης)

Henri Lavedan